

ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 18 stycznia 2016 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych w składzie:

Przewodniczący:	<i>Członek GKO:</i>	Maciej Berek (spr.)
Członkowie:	<i>Członek GKO:</i>	Agata Mikołajczyk
	<i>Członek GKO:</i>	Ireneusz Piasecki
Protokolant:		Anna Jedlińska

przy udziale zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych **Jacka Krawczyka**,

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 stycznia 2016 r. odwołania Obwinionego (...), od części orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Poznaniu z dnia 20 sierpnia 2015 r., sygn. akt: DB-0965/62/15, którym umorzono postępowanie prowadzone wobec Obwinionego (...) - pełniącego w czasie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Sekretarza Miasta i Gminy (...) - dotyczące naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 11 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, polegającego na dokonaniu wydatków ze środków publicznych z przekroczeniem zakresu upoważnienia określonego planem finansowym Jednostki w łącznej kwocie 18.375,10 zł w okresie od stycznia do grudnia 2013 roku, w datach i kwotach jak w tabeli poniżej:

Klasyfikacja (dział/rozdz./§)	Plan (zł)	Wykonanie planu w dacie dokonania	Kwota Przekroczeni a (zł)	Kwota wynikająca z	Dokument na podstawie którego dokonano wydatku - rachunek, faktura, imię	Data Przelewu
----------------------------------	-----------	--	---------------------------------	--------------------------	---	------------------

Sygn. akt BDF1.4800.157.2015

		wydatku (zł)		dokumentu (faktura, rachunek itp.)	data dokumentu	numer dokumentu	nazwa wydatku	
750/75095/4420	0,00	125,15	-125,15	125,15	12.02.2013 / D/0064/2/20 13	l/13/Zagranica	Delegacja Nr 1/U/zagraniczna	22.02.2013
900/90015/4260	300 000,00	318 249,95	-18 249,95	20 454,41	13.11.2013/ FZ/2178/11/2 013	5780033157	Fu oświetlenie uliczne nr- c XI/2013	22.11.2013

co stanowiło naruszenie art. 44 ust. 1 pkt 3, art. 52 ust. 1 pkt 2 i art. 254 pkt 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, ze zm. oraz od 05.08.2013 r. Dz. U. z 2013 r. poz. 885, ze zm.)

oraz orzeczono, że koszty postępowania ponosi Skarb Państwa,

1. na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 168 oraz z 2012 r. poz. 1529) – zwanej dalej ustawą, uchyła zaskarżone orzeczenie w zakresie dotyczącym naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 11 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, polegającego na dokonaniu wydatków ze środków publicznych z przekroczeniem zakresu upoważnienia określonego planem finansowym Jednostki w dacie i w kwocie jak w tabeli poniżej:

Klasyfikacja (dział/rozdz./§)	Plan (zł)	Wykonanie planu w dacie dokonania wydatku (zł)	Kwota Przekrocze nia (zł)	Kwota wynikająca z dokumentu (faktura, rachunek itp.)	Dokument na podstawie którego dokonano wydatku - rachunek, faktura, imię			Data Przelewu
					data dokumentu	numer dokumentu	nazwa wydatku	
750/75095/4420	0,00	125,15	-125,15	125,15	12.02.2013 / D/0064/2/20 13	l/13/Zagranic a	Delegacja Nr 1/U/zagraniczna	22.02.2013

i w tym zakresie na podstawie art.78 ust. 1 pkt 1 w związku z ust. 3 ustawy uniewinnia Obwinionego,

2. na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 1 ustawy, w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie.

Pouczenie:

Orzeczenie niniejsze jest prawomocne w dniu jego wydania. Na niniejsze orzeczenie – w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia – służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Głównej Komisji Orzekającej.

UZASADNIENIE

Zaskarżone w przedmiotowej sprawie orzeczenie wydane zostało przez Regionalną Komisję Orzekającą w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Poznaniu (nazywaną dalej także RKO) w dniu 20 sierpnia 2015 r., orzeczeniem tym RKO umorzyła postępowanie prowadzone wobec (...), pełniącego w czasie zarzucanych czynów funkcję Sekretarza Miasta i Gminy (...), w zakresie naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 11 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 168 oraz z 2012 r. poz. 1529) – zwanej dalej ustawą, polegającego na dokonaniu wydatków ze środków publicznych z przekroczeniem zakresu upoważnienia określonego planem finansowym w łącznej kwocie 18.375,10 zł w okresie od stycznia do grudnia 2013 r., w datach i kwotach podanych w petitum orzeczenia, co stanowiło naruszenie art. 44 ust. 1 pkt 3, art. 52 ust. 1 pkt 2 i art. 254 pkt 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

Tym samym orzeczeniem RKO uznała:

- (X), pełniącego w czasie popełnienia przypisanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Burmistrza Miasta i Gminy (...) winnym naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 11 ustawy, polegającego na dokonaniu wydatków ze środków publicznych z przekroczeniem zakresu upoważnienia określonego planem finansowym, w łącznej kwocie 60.884,81 zł, w okresie od stycznia do grudnia 2013 r. w datach i kwotach podanych w petitum orzeczenia RKO,
- Dariusza (Y), pełniącego w czasie popełnienia przypisanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Zastępcy Burmistrza Miasta i Gminy (...) winnym naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 11 ustawy, polegającego na dokonaniu wydatków ze środków publicznych z przekroczeniem zakresu upoważnienia

Sygn. akt BDF1.4800.157.2015

określonego planem finansowym, w łącznej kwocie 34.186,895 zł, w okresie od stycznia do grudnia 2013 r. w datach i kwotach podanych w petitum orzeczenia RKO, co stanowiło naruszenie art. 44 ust. 1 pkt 3, art. 52 ust. 1 pkt 2 i art. 254 pkt 3 ustawy z dnia o finansach publicznych, odstępując od wymierzenia Obwinionym kary.

RKO ustaliła, że w 2013 r. wszyscy trzej Obwinieni dokonywali wydatków z przekroczeniem zakresu upoważnienia. Fakt dokonywania takich wydatków nie był przez Obwinionych kwestionowany. Obwinieni nie przyznawali się natomiast do popełnienia czynów stanowiących naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Wskazywali na szczególne okoliczności związane z funkcjonowaniem służb księgowych w 2013 r. oraz dodatkowymi wydatkami związanymi z koniecznością uiszczenia podatku VAT za 2012 r. Obwinieni podkreślali, że swoje decyzje podejmowali na podstawie wstępnej kontroli dokonywanej przez Skarbnika Gminy. Przekroczenia planu finansowego wynikały głównie z opóźnień w ewidencji wydatków. Po stwierdzeniu nieprawidłowości, do których doszło w 2013 r., począwszy od następnego roku wprowadzono w Urzędzie Gminy szereg zmian organizacyjnych oraz zakupiono system informatyczny, co miało zapobiec wystąpieniu tego typu sytuacji na przyszłość. Dodatkowo przedstawiane były przez burmistrza i zastępcę burmistrza szczegółowe wyjaśnienia dotyczące poszczególnych wydatków, co ze względu na zakres zaskarżenia orzeczenia RKO nie wymaga szczegółowego omawiania.

W zakresie czynu przypisanego Obwinionemu (...), RKO ustaliła, że Obwiniony zaakceptował dokonanie wydatków z dwóch tytułów: rozliczenia delegacji oraz opłacenia faktury za oświetlenie uliczne. Wydatek za delegacje pracowników był zaplanowany w budżecie, ale w innej podziałce klasyfikacji budżetowej. Zapłatę faktury za energię elektryczną Obwiniony zaakceptował w dniu w dniu 22 listopada 2013 r. W tym okresie (od dnia 18 listopada do 2 grudnia 2013 r.) Burmistrz przebywał na zwolnieniu lekarskim, a Zastępca Burmistrza (w okresie od 18 do 22 listopada 2013 r.) w delegacji. W listopadzie 2013 r. ze względu na szczególne okoliczności Urząd otrzymał w jednym miesiącu dwie faktury za energię elektryczną. Według wyjaśnień Obwinionego, miał on świadomość, że akceptując płatność za energię elektryczną, spowoduje dokonanie płatności z przekroczeniem planu finansowego, ale brak tej akceptacji prowadziłby do narażenia Gminy na zapłatę odsetek.

W ocenie RKO Obwiniony mógł uniknąć naruszenia dyscypliny finansów publicznych odmawiając akceptacji do zapłaty faktury za energię elektryczną. RKO

podkreśliła, że faktura określała termin płatności na dzień 27 listopada 2013 r., a więc Obwiniony zaakceptował ją przed upływem terminu płatności. W ocenie RKO Obwiniony mógł poczekać na zaplanowane na dzień 27 listopada 2013 r. posiedzenie Rady Gminy, na którym planowane było zwiększenia planu wydatków na ten cel w budżecie Gminy. Przy elektronicznym systemie płatności faktur, uznanie rachunku dostawcy następuje w tym samym dniu, jeżeli przelew jest złożony do określonej godziny. W przypadku wstrzymania się z akceptacją do tego dnia, narażenie Gminy na zapłatę odsetek nie nastąpiłoby w ogóle albo tylko w niewielkiej kwocie. W zakresie wydatku dotyczącego zapłaty za delegację, RKO podkreśliła, że środki na zapłatę były zaplanowane w budżecie, tylko w innej podziale klasyfikacji budżetowej.

RKO wyjaśniła, że w jej ocenie nie było podstaw do uniewinnienia Obwinionego, podkreślając odpowiedzialność Burmistrza, Zastępcy Burmistrza oraz Sekretarza Gminy wynikającą z pełnionych przez nie funkcji.

Odwołanie od orzeczenie RKO złożył Obrońca Obwinionego, który wniósł o uchylenie orzeczenia w części dotyczącej stwierdzenia winy Obwinionego oraz o uniewinnienie Obwinionego od zarzucanych czynów. W odwołaniu zarzucono zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie:

- art. 11 ustawy, poprzez dokonanie błędnej subsumpcji stanu faktycznego pod obowiązujący stan prawny polegające na przyjęciu błędnych ustaleń faktycznych oraz nieuwzględnieniu całości hipotezy normy prawnej określonej w tym przepisie;
- art. 89 ust. 1 w zw. z art. 96 ust. 2 ustawy, poprzez niedokonanie przez organ orzekający wyczerpującego zbadania i wszechstronnego rozpatrzenia materiału dowodowego;
- art. 96 ust. 1 ustawy, poprzez wysłanie wniosku o ukaranie przed upływem terminu do złożenia wyjaśnień przez Obwinionego, co miało istotny wpływ na samą decyzję o skierowaniu wniosku o ukaranie oraz jego uzasadnienie oraz narażło Obwinionego „na zbędne koszty dojazdu na rozprawy i dokonanie opłat parkingowych”;
- art. 19 ust. 2 ustawy, poprzez uznanie winy Obwinionego na podstawie błędnych ustaleń faktycznych, przyjęcie przez rzecznika dyscypliny finansów publicznych nieobowiązującej już koncepcji winy umyślnej i nieumyślnej, błędnego założenia wskazanego przez Rzecznika co do zamiaru ewentualnego popełnienia przez Obwinionego czynów, wskazania przez Rzecznika oraz RKO niemożliwego zachowania, jakie w opinii tych organów powinien podjąć Obwiniony.

W uzasadnieniu odwołania podkreślono, że wyrażona przez RKO sugestia wstrzymania się przez Obwinionego z akceptacją płatności faktur za energię elektryczną była nieuzasadniona, ponieważ posiedzenie to zakończyło się w dniu 27 listopada 2013 r., o godz. 16.00, więc niemożliwym było dokonanie w tym dniu przelewu i tym samym uznanie rachunku dostawcy. Odwołujący zwrócił uwagę, że to, czy dane wydatki (zmiany w planie wydatków) zostaną uwzględnione przez radnych jest zdarzeniem „przyszłym i niepewnym”. Tym samym odwołujący kwestionuje możliwość przypisania Obwinionemu winy za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Odwołujący podkreślił, że w obecnie obowiązującym brzmieniu ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych nie posługuje się pojęciami umyślnego oraz nieumyślnego naruszenia dyscypliny finansów publicznych, a do nieumyślnego naruszenia dyscypliny finansów publicznych w praktyce odwołuje się Rzecznik w przedmiotowej sprawie. Odwołujący kwestionuje także stwierdzenie RKO, że Obwiniony nie dochował należytej staranności. W ocenie składającego odwołanie, ani Rzecznik Dyscypliny Finansów Publicznych, ani RKO nie wskazali, jak prawidłowo Obwiniony miałby się zachować. W zakresie wydatków związanych z poleceniem wyjazdu służbowego, odwołujący wskazał, że w dniu polecenia wyjazdu środki na tego rodzaju wydatek były uwzględnione w uchwale budżetowej, co czyni chybionym zarzut naruszenia art. 44 ust. 1 pkt 3 ustawy o finansach publicznych. Odwołujący wskazał także na znikomą kwotę przekroczenia, której dotyczył ten wydatek.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych (nazywana dalej także GKO) rozpatrzyła wniesione odwołanie na rozprawie w dniu 18 stycznia 2016 r. GKO po przeanalizowaniu stanu prawnego, ze względu na brak jego zmiany pomiędzy datą popełnienia czynu, a datą orzekania, jako podstawę orzekania przyjęła stan prawny obowiązujący w dacie orzekania. GKO uznaje stan faktyczny w sprawie za prawidłowo ustalony przez RKO i niekwestionowany przez strony postępowania. Istota przypisanego Obwinionemu zarzutu sprowadza się do dokonania, z przekroczeniem planu finansowego, dwóch wydatków: na pokrycie kosztów delegacji zagranicznej pracowników Urzędu Gminy oraz opłacenie faktury za energię elektryczną.

Na rozprawie przed GKO, Zastępca Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych wniósł o uniewinnienie Obwinionego od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych w zakresie pierwszego z wydatków (na pokrycie kosztów delegacji zagranicznej)

oraz utrzymanie orzeczenia RKO w zakresie drugiego z wydatków (opłacenie faktury za energię elektryczną).

W ocenie GKO, w zakresie pierwszego z wydatków, kluczowe znaczenie ma dowód w sprawie tj. kopia polecenia wyjazdu służbowego wraz z rozliczeniem tego wyjazdu (k. 136, teczka 2 z 8). Zgodnie z treścią tego dokumentu (złożonymi pod nim podpisami), Obwiniony wydał polecenie podróży służbowej, natomiast to nie Obwiniony zaaprobował rozliczenie wyjazdu, wydając polecenie dokonania płatności, która nastąpiła z przekroczeniem planu finansowego. Okoliczności powyższe zostały potwierdzone przez Obwinionego w toku rozprawy przed GKO. Czyn, o którym mowa w art. 11 ustawy, popełniany jest poprzez czynność, której treścią jest dokonanie wydatku albo wiążące polecenie dokonania wydatku. W przedmiotowej sprawie, przypisanie naruszenia dyscypliny finansów publicznych byłoby możliwe wyłącznie wobec osoby, która złożyła ostateczny, aprobujący podpis pod tą częścią dokumentu, która stanowiła rozliczenie wyjazdu, bo poprzez złożenie tego podpisu wydana została dyspozycja dokonania wydatku. Skoro to nie Obwiniony wydał tę dyspozycję, to tym samym Obwiniony nie popełnił czynu, o którym mowa w art. 11 ustawy, co przesądzało o jego uniewinnieniu od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych w tym zakresie.

W zakresie wydatku dotyczącego opłacenia faktur za energię elektryczną, GKO uznaje stan faktyczny, w tym fakt przekroczenia planu finansowego za niesporny. RKO w uzasadnieniu swojego orzeczenia wskazała, że Obwiniony powinien wstrzymać się z płatnością za fakturę do posiedzenia Rady Gminy, a następnie – po zmianie uchwały budżetowej podjąć działania zmierzające do dokonania tej płatności, nawet jeszcze tego samego dnia. GKO nie w pełni podziela wskazaną przez RKO Obwinionemu „ścieżkę prawidłowego postępowania”, ale zgadza się z istotą wyводу przeprowadzonego przez RKO.

Obwiniony w dacie popełnienia czynu, wiedział, że dokonując wydatku dopuszcza się przekroczenia planu finansowego. Obwiniony zaaprobował płatność faktury w dniu 22 listopada 2013 r., wiedząc (wynikało to z treści faktury), że wyznaczony przez wystawcę faktury termin zapłaty to 27 listopada 2013 r. Obwiniony wiedział też, że właśnie 27 listopada 2013 r. będzie odbywać się posiedzenie Rady Gminy, które ma rozpatrzyć projekt zmiany uchwały budżetowej w sposób, który umożliwiłby dokonanie wydatku w sposób zgodny ze skorygowanym planem finansowym. Obwiniony, co potwierdzają jego wyjaśnienia złożone w trakcie rozprawy przed GKO, nie podjął żadnych działań zmierzających np. do zapewnienia rozpatrzenia zmiany uchwały budżetowej zaraz na początku posiedzenia Rady

Gminy albo nawet do zwołania posiedzenia w terminie (np. o jeden dzień) wcześniejszym. Obwiniony nie zwrócił się w tej sprawie o podjęcie możliwych działań do zastępcy burmistrza, który wracał z delegacji w dniu następnym po dniu dokonania płatności przez Obwinionego.

Oczywiście nie można wykluczyć, że przesunięcie terminu posiedzenia Rady Gminy okazałoby się niemożliwe, podobnie mogłyby nie przynieść skutku ewentualne starania o rozpatrzenie zmiany uchwały budżetowej na początku posiedzenia Rady Gminy. Ma także rację Obwiniony, że podjęcie stosownej uchwały przez Radę Gminy to zdarzenie – w sensie prawnym i oceniane z perspektywy dni poprzedzających – przyszłe i niepewne. Nadal jednak nie zmienia to istoty prawnej kwalifikacji czynu popełnionego przez Obwinionego. Obwiniony miał możliwość i powinien wstrzymać się z zaakceptowaniem faktury do dnia 27 listopada 2013 r., tj. do dnia posiedzenia Rady Gminy. Po ustaleniu treści rozstrzygnięcia podjętego przez Radę Gminy (dokonanie zmiany budżetu albo nie), upoważniona osoba (którą mógł ale nie musiał wtedy być Obwiniony) podjęłaby decyzję co do terminu płatności faktury. Termin ten powinien być bowiem skorelowany z zakończeniem formalnych czynności związanych z podjętą przez Radę Gminy uchwałą. Odmiennie niż RKO, GKO nie uważa, żeby kluczową kwestią było opłacenie przedmiotowej faktury w dniu 27 listopada 2013 r., po zakończeniu posiedzenia Rady Gminy, jeśli okoliczności faktyczne nie pozwalałyby już na to. Doświadczenie życiowe nie pozwala podtrzymać oczekiwania, że przelew dokonany po zakończeniu posiedzenia (a więc najprawdopodobniej w godzinach popołudniowych) mógł zostać przekazany na rachunek wystawcy faktury w tym samym dniu. Zdaniem GKO, w sytuacji, w której możliwy jest wybór spośród następujących alternatyw: dokonanie płatności w terminie, ale ze świadomością przekroczenia planu i popełnienia naruszenia dyscypliny finansów publicznych albo dokonanie płatności z niewielkim (co wymaga podkreślenia) np. kilkudniowym opóźnieniem, ale w sposób zgodny z planem finansowym i bez popełnienia naruszenia dyscypliny finansów publicznych – należało wybrać drugą z możliwości. Ustawodawca zdecydował, że wydatek dokonany z przekroczeniem planu finansowego, jeżeli jego kwota przekracza kwotę minimalną, o której mowa w art. 26 ust. 3 ustawy, stanowi naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Gdyby natomiast akceptacji faktury na kwotę 20.454,41 zł dokonano nawet z kilkudniowym (ale usprawiedliwionym) oczekiwaniem na uchwałę Rady Gminy opóźnieniem, to należna wystawcy faktury kwota odsetek oczywiście nie przekroczyłaby kwoty minimalnej, o której

mowa w art. 26 ust. 3 ustawy i tym samym nie zostałyby popełnione naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

GKO nie podzieliła stawianych w odwołaniu zarzutów o dokonaniu przez RKO błędów w subsumcji stanu faktycznego pod wynikający z art. 11 ustawy, stan prawny. RKO prawidłowo opisała znamiona czynu oraz wskazała, jakie zachowanie Obwinionego tym znamionom odpowiadało. Zarzut brak wszechstronnego rozpatrzenia materiału dowodowego odniesiony został do braku ustalenia czasu trwania (godziny zakończenia) posiedzenia Rady Gminy w dniu 27 listopada 2013 r. Ze względu na przedstawione powyżej stanowisko, GKO nie uważa że ustalenie tej okoliczności mogłoby wpłynąć na zmianę oceny zachowania Obwinionego. Podobnie nie ma znaczenia dla oceny czynu Obwinionego fakt, że Rada Gminy na posiedzeniu dokonała wnioskowanej zmiany uchwały budżetowej, umożliwiając dokonanie przedmiotowego wydatku w sposób zgodny z planem finansowym. Podkreślić należy, że Obwiniony popełnił czyn w dniu 22 listopada 2013 r. i to jego zachowanie, przy uwzględnieniu posiadanej przez niego w tym dniu wiedzy, polega ocenie. Kwestia terminu skierowania przez rzecznika dyscypliny finansów publicznych wniosku o ukaranie jest irrelevantna z punktu widzenia oceny prawidłowości orzeczenia RKO. Godzi się podkreślić, że Obwiniony korzystając z przysługującego mu prawa, brał udział w rozprawach przed RKO i GKO i miał pełną możliwość przedstawienia swojego stanowiskach także na tych etapach postępowania. Bez znaczenia dla oceny prawidłowości orzeczenia dla RKO pozostają także domniemania wyrażone w odwołaniu o posługiwaniu się przez Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych koncepcją winy nieumyślnej. GKO nie dostrzega bowiem w orzeczeniu RKO elementów, które czyniłoby to orzeczenie – w zakresie sposobu przypisania Obwinionemu winy – niezgodnym z obowiązującymi przepisami.

W ocenie GKO, RKO prawidłowo przeanalizowała i wykazała brak przesłanek do uniewinnienia Obwinionego. RKO wykazała także w uzasadnieniu, dlaczego sięga po – najmniej z dolegliwych dla osób odpowiedzialnych za naruszenie dyscypliny finansów publicznych – środek procesowy, jaki jest umorzenie postępowania.

Z powyższych względów GKO uznała za uzasadnione utrzymanie w mocy orzeczenia RKO, w części odnoszącej się do wydatku dotyczącego płatności za energię elektryczną.